

B Minne W

T EN Kersten U

PL L

AATS R

15.03. – 23.08.2026

E

K Changing

A STEEL Rooms

Sinds 2022 presenteert buitenplaats Kasteel Wijlre een tentoonstellingsprogramma waarin via de kunst wordt gekeken naar de relatie tussen mens en natuur. In een tijd van geopolitieke, humanitaire en ecologische permacrisis en toenemende onzekerheid over de overlevingskansen van menselijk en meer-dan-menselijk leven op een uitgeputte planeet, lijkt het noodzakelijk om onze verhouding tot de levende wereld om ons heen opnieuw te denken. Deze programma-thematiek werd aangejaagd door een verwoestende overstroming op de buitenplaats, deze zomer vijf jaar geleden.

Vijf jaar later presenteert de buitenplaats twee tentoonstellingen van kunstenaars die zich in hun praktijk de afgelopen jaren vanuit verschillende richtingen hebben laten inspireren door het water als 'dialectische natuurkracht': materie met een onbeheersbare *agency*, met het vermogen tot zowel destructie als regeneratie. In de solotentoonstellingen van Giorgio Andreotta Calò (IT, 1979) in het Hedge House en Minne Kersten (NL, 1993) wordt nadrukkelijk een relatie met de plek gezocht, aan de hand van nieuw werk dat speciaal voor de buitenplaats is ontwikkeld. Bij beide kunstenaars staan begrippen als herinnering, verlies, transformatie en metamorfose centraal, resulterend in zinnenprikkelende installaties waarin de *genius loci* op een subtiele manier wordt aangeboord als ontastbare, mysterieuze drager van betekenis.

Giorgio Andreotta Calò, geboren en werkzaam in Venetië, maakt sculpturen, vaak samengebracht in monumentale installaties waarin verwijzingen naar (en de sporen van) water op onze omgeving zichtbaar zijn. Calò's werkproces brengt op een organische manier historische en mythologische verhalen sa-

Introduction

EN

Since 2022, the exhibition programme at Kasteel Wijlre estate has been exploring the relationship between humans and nature through art. In an era of geopolitical, humanitarian and ecological permacrises, with the survival of both human and more-than-human life on a depleted planet in doubt, it has become increasingly urgent to rethink our relationship with the natural world. The programme's theme was prompted by a devastating flood at the estate in the summer of 2021.

Five years on, we are presenting two exhibitions by artists who have recently taken inspiration from water as a 'dialectical natural force', understood here as matter with an uncontrollable agency and the capacity for both destruction and regeneration. In the solo exhibitions of Giorgio Andreotta Calò (IT, 1979) in the Hedge House and Minne Kersten (NL, 1993) in the Coach House, both artists seek to connect their practice to the site through new works developed specifically for the estate. Their works address memory, loss, transformation and metamorphosis in sensory installations that subtly evoke the *genius loci* and its mysterious, intangible meanings.

Giorgio Andreotta Calò, who was born and works in Venice, often coalesces his sculptures into large-scale installations that highlight references to water and its traces in our environment. His creative process organically combines historical and mythological narratives with reflections on the material conditions of a place or landscape. The concept of time as *kairos*, as lived experience, informs his sculptures and site-specific interventions and allows viewers to immerse themselves in an extended experience of time, where the present is experienced in connection with the deep time of

men met reflecties op de materiële condities van een plek of landschap. De idee van tijd als *kairos*, als geleefde ervaring, is hierbij belangrijk: zijn sculpturen en site-specifieke ingrepen geven de beschouwer de gelegenheid zich onder te dompelen in een uitgerekte tijdservaring, waarin het nu-moment voelbaar is verbonden met de *deep time* van geheugen, geschiedenis, erosie en sedimentatie. Voor *Catasterism** ontwikkelde Calò, geïnspireerd door de architectuur van het Hedge House en haar groene en waterrijke omgeving een site-specifieke choreografie van licht, architectuur en sculptuur, waarin werken met titels als *Clessidra*, *Medusa*, *Pinna Nobilis* en *Icarus* niet individueel worden getoond, maar als entiteiten in een organisch ecosysteem.

Minne Kersten, die in 2023 deelnam aan de groepstentoonstelling *Spark Birds & the Loneliness of Species*, maakte voor haar soloproject *Changing Rooms* in het Koetshuis een reeks nieuwe schilderijen, sculpturen en een filminstallatie. In veel van Kerstens werk staan ruimtes centraal waarin iets gebeurd is (of staat te gebeuren), zoals de slaapkamer die overstroomd werd door water in *The Same Room* (2023). Voor haar nieuwe filmwerk tastte de kunstenaar in het kasteel, het voormalig woonhuis van de grondleggers van de buitenplaats Jo en Marlies Eyck, de leeggefallen ruimtes af met haar Bolex 16mm-camera. Architectuur is bij Kersten bovenal een lichaam waarin trauma en verlies liggen opgeslagen - de magie van film stelt haar in staat om sporen van die ontastbare geschiedenissen aan het licht te brengen. Met verwijzingen naar historische fotografietechnieken als de magnesium-lont, waarmee vroeger scènes werden aangelicht, produceerde de kunstenaar een enigmatische, intuïtieve verkenning van een interieur dat bevroren lijkt in een uitgestrekt moment tussen verleden en toekomst in.

Xander Karskens
Directeur buitenplaats Kasteel Wijlre

memory, history, erosion and sedimentation. In the Hedge House, Calò presents *Catasterism**, a site-specific choreography of light, architecture and sculpture that responds to the building and its green, water-rich surroundings. Works titled *Clessidra*, *Medusa*, *Pinna Nobilis* and *Icarus* appear not as individual forms but as interconnected elements of an organic ecosystem.

Minne Kersten, who participated in the group exhibition *Spark Birds & the Loneliness of Species* in 2023, has created a series of new paintings, sculptures and a film installation for her solo project *Changing Rooms* in the Coach House. Much of her work focuses on spaces where events have occurred or are imminent, such as the flooded bedroom in *The Same Room* (2023). In her new film work, she explored the castle, the former home of the founders of the country estate Jo and Marlies Eyck, using her Bolex 16mm camera. For Kersten, architecture is a repository for trauma and loss, and the magic of film allows her to reveal traces of these intangible histories. Referencing historical photographic techniques, including the magnesium flash once used to light scenes, Kersten has produced an enigmatic and intuitive exploration of an interior suspended in an extended moment between past and future.

Xander Karskens
Director, Kasteel Wijlre estate

Minne Kersten – Changing Rooms

Minne Kersten
Changing Rooms

In gesprek met beeldend kunstenaar Minne Kersten

Koetshuis - Coach House

Minne Kersten
Changing Rooms

In conversation with artist Minne Kersten

In haar praktijk onderzoekt Minne Kersten (NL, 1993) hoe architectuur en objecten dragers kunnen zijn van onzichtbare verhalen. Haar installaties zijn ruimtelijke vertellingen waarin herinnering, verlies en emotie samenkomen. Met filmische en theatrale ingrepen bouwt zij omgevingen die bewegen tussen fictie en werkelijkheid. Het zijn ruimtes waarin iets heeft plaatsgevonden, of juist op het punt staat te gebeuren, zonder dat het verhaal ooit volledig wordt uitgesproken. Voor deze solotentoonstelling laat Kersten zich inspireren door het recentelijk onbewoond geraakte kasteel en de ongrijpbare geest die er nog voelbaar is. In haar nieuwe filmwerk *Changing Rooms* ontstaat een dialoog tussen de architectuur van de ontoegankelijke bovenverdiepingen van het kasteel en de tentoonstellingsruimte zelf.

Je werk richt zich op de vormen die herinnering kan aannemen en op de manier waarop plekken beleefde ervaringen vasthouden. Welke sporen onderzoek je op de buitenplaats?

'In 1980 kochten Jo en Marlies Eyck kasteel Wijlre en ontwikkelden het landgoed tot een buitenplaats voor hedendaagse kunst en natuur. Tot aan hun overlijden bewoonden zij het kasteel te midden van hun collectie — een plek waar het dagelijkse leven en de kunst in elkaar overliefden. Het kasteel draagt de sporen van dat leven in zich. Tijdens mijn locatiebezoeken werd ik vooral getroffen door de gestolde sfeer in de bovenverdiepingen van het kasteel. Het dagelijkse leven is verdwenen en de ruimtes zijn grotendeels leeg gehaald; toch blijft er iets aanwezig.'

Kun je dat 'iets' omschrijven?

'Het fascineert me hoe architectuur en materiaal een geheugen lijken te bezitten — alsof ervaringen erin worden opgenomen en bewaard. Die op-

Minne Kersten's (NL, 1993) practice explores how architecture and objects can be receptive to invisible stories. Her installations create spatial narratives in which memory, loss and emotion converge. Using cinematic and theatrical interventions, she constructs environments that oscillate between fiction and reality. These are spaces situated between past events and imminent occurrences, with the story never entirely disclosed. Kersten's solo exhibition draws inspiration from the recently vacated castle and the elusive spirit that remains there. Her new film *Changing Rooms* sets up a dialogue between the exhibition space and the architecture of the castle's inaccessible upper floors.

Your work examines the forms memory can take and the lingering presence of lived experiences in a place. What traces were you drawn to during your investigation of the estate?

'Jo and Marlies Eyck bought Kasteel Wijlre in 1980 and transformed the grounds into an estate for contemporary art and nature. Until their passing, they lived amid their collection in the castle, creating a place where everyday life and art intertwined. The castle still bears the traces of that life. During my site visits, I was struck by the stillness of the atmosphere of the castle's upper floors. Though its everyday life has disappeared, and the rooms have been largely emptied, there is still something that remains.'

Can you describe that 'something'?

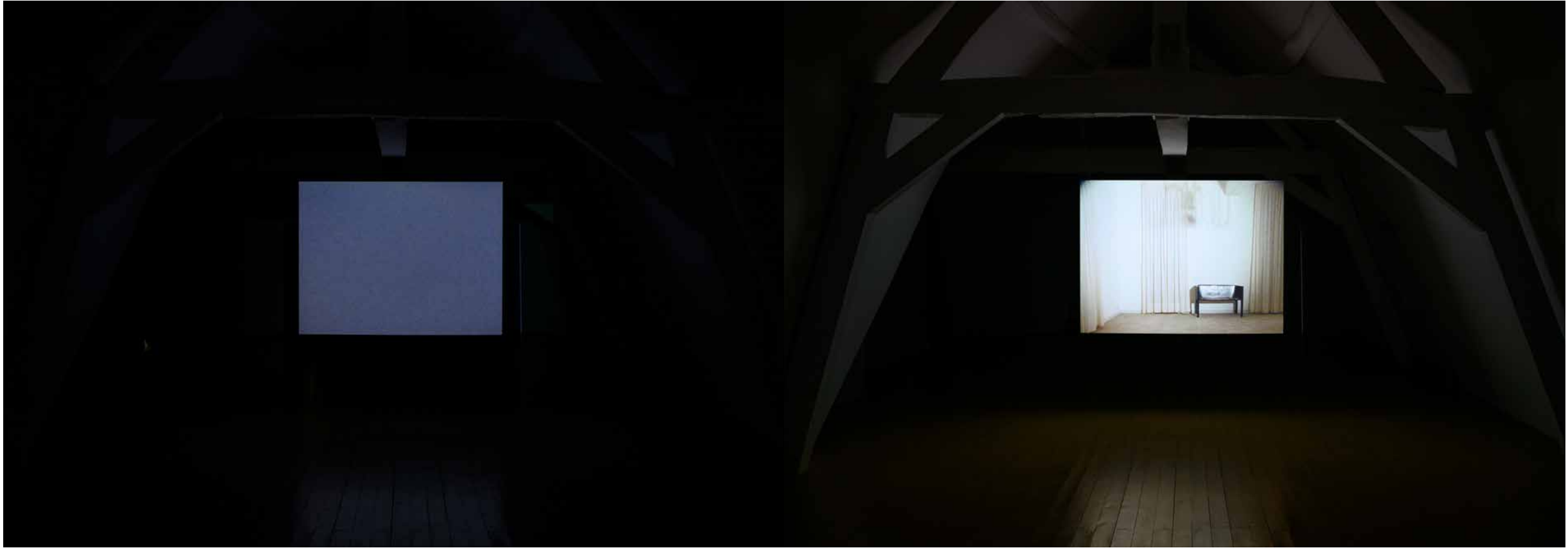
'I'm fascinated by how the architecture and materials seem to possess a form of memory, as if experiences are absorbed and preserved within them. These stored impressions can resurface under certain circumstances,

Minne Kersten – Changing Rooms

Koetshuis - Coach House

Changing Rooms, 2026

Changing Rooms, 2026

geslagen indrukken kunnen zich onder bepaalde omstandigheden opnieuw aandienen, waardoor ik iets voel van wat zich hier ooit heeft afgespeeld. Ook de tijdelijkheid van de plek houdt me bezig. Over tien jaar zullen de ruimtes er anders uitzien dan nu. Juist dat tussenmoment — waarin het verleden nog voelbaar is en de toekomst zich voorzichtig aandient — is wat ik daarboven in het kasteel ervaar.'

In je werk is vaak een spanning voelbaar tussen controle en ontregeling. Hoe ontstaat die spanning, en waarom houdt ze je bezig?

'Voor sommige werken bouw ik in mijn studio architectonische ruimtes die functioneren als filmsets. In dit stadium heb ik volledige controle over de omgeving. Vervolgens laat ik bewust elementen toe die de orde verstoren. In eerder werk waren dat onder andere een raaf¹ en water: krachten die de ruimte ontregelen en een vorm van chaos introduceren. Die ontregeling confronteert ons met iets wat we liever vermijden. Als mens hebben we de neiging om vast te houden aan controle — over wat er gebeurt, over wie of wat we toelaten in ons leven. We lijken het verleerd te zijn om om te gaan met de donkere kanten van het bestaan, met chaos en verlies. Terwijl juist daarin ook een vorm van samenleven mogelijk is, alsof het een huisgenoot betreft. In mijn nieuwe film wordt de kijker die controle wederom ontnomen. Het ritme van donker en licht ligt niet vast, net zomin als wat zichtbaar wordt en wat verborgen blijft. Die onzekerheid roept een vergelijkbare spanning op.'

allowing one to sense something of the things that once took place here. The transience of the place also intrigues me. In ten years, the rooms will no longer look as they do now. That in-between moment, where the past remains palpable and the future is tentatively emerging, is what one can experience on the castle's upper floors.'

Your work often conveys a tension between control and disruption. How does this tension come about, and what draws you to it?

'Some works begin with constructing architectural spaces that operate as film sets, spaces in which control is still absolute. From there, I consciously introduce elements that disturb this order. In earlier works, a raven¹ or water functioned as forces that unsettle the space and open it up to chaos. This disruption confronts us with something we would rather avoid. As humans, we are deeply invested in maintaining control over what happens and who or what we let into our lives. We seem to have lost our ability to deal with the darker aspects of existence, such as chaos and loss, even though these are precisely the things where a form of coexistence is possible, almost like a companionship. In my new film, the viewer is again deprived of that control. The rhythm of darkness and light is not fixed, nor is what is revealed and what remains hidden. That uncertainty creates a similar tension.'

This year, you began working with analogue film rather than digital video. What informed this artistic choice?

'The decision emerged gradually from the work itself. I asked myself what it really means to point a camera at something. What does it mean to expose something to light and convert that moment into an image? This curiosity

1. Constant Companion (2021), which featured a raven, was shown in the group exhibition Spark Birds & the Loneliness of Species at Kasteel Wijlre estate in 2023.

Sinds dit jaar werk je met analoge film in plaats van digitale. Hoe is deze artistieke keuze ontstaan?

'Die keuze is gaandeweg uit het werk zelf voortgekomen. Ik stelde mezelf de vraag wat het eigenlijk betekent om een camera op iets te richten: om iets aan licht bloot te stellen en dat moment om te zetten in beeld? Vanuit die nieuwsgierigheid wilde ik terug naar de oorsprong van de avant-garde film en het medium film als zodanig verder onderzoeken. Tijdens dat onderzoek groeide mijn fascinatie voor analoge film. Werken met licht en 16 mm film geeft een andere materialiteit: je legt iets fysiek vast.'

Hoe verhouden 19e -eeuwse spirit photography en de pogingen om het onzichtbare vast te leggen zich tot je nieuwe werk?

'De laatste tijd verdiep ik me in de relatie tussen architecturale geschiedenis, cinema en het idee van de geest. Voor mij is de geest een manier om na te denken over hoe we omgaan met zowel persoonlijke als collectieve herinneringen. Geesten zijn uiteindelijk producten van onze verbeelding en van sociale constructies, maar ze zijn sterk verbonden met het heden. Ze duiken op wanneer iets uit het verleden niet is afgerond en zich opnieuw aandient. Op die manier gebruik ik ze graag als denkmodel om naar trauma's te kijken, naar verdrongen herinneringen en historische wonden die blijven doorwerken. Vanuit die interesse ben ik ook teruggegaan naar de oorsprong van film en fotografie, en in het bijzonder naar de *spirit photography* uit de 19e eeuw. In die periode werd het medium gebruikt om het onzichtbare zichtbaar te maken. In verduisterde ruimtes verschenen plotseling geesten en andere verschijningen, vaak geprojecteerd met technieken die toen nog nieuw waren. Ze gebruikten magnesiumflitsen om korte, felle lichtmomenten te produceren, die iets onthullen wat normaal verborgen blijft. In mijn nieuwe

took me back to the origins of avant-garde film and a desire to further explore the medium of film in its own right. In that exploration, my fascination with analogue film grew. Working with light takes on a different materiality. With 16mm, you physically capture something.'

How do early nineteenth-century spirit photography and attempts to capture the invisible relate to your new work?

'I've recently been exploring the ties between architectural history, cinema and the idea of the ghost. I regard the ghost as a way of thinking about how we deal with both personal and collective memories. Ghosts are ultimately social constructs and products of our imagination, but they are strongly connected with the present. They emerge when aspects of the past remain unresolved and resurface. In this way, I like to use them as a thinking model to look at traumas; repressed memories and historical wounds that continue to have an effect. This interest led me to return to the origins of film and photography, and in particular to spirit photography from the nineteenth century, when the medium was used to make the invisible visible. Ghosts and other apparitions suddenly started appearing in darkened rooms, often revealed using techniques that were new at the time. Back then, they used magnesium flashes to produce brief, intense bursts of light, to reveal something that normally remains hidden. In my new work, I translate this method to the present day. By working with flash lighting and analogue film, the rooms of Kasteel Wijlre take on a fleeting, almost ghostly character. You never grasp the full picture but rather an afterimage, like a brief echo of something that was momentarily present.'

installatie-overzicht · installation overview *Changing Rooms*

Stairwell (scene 1), 2025

Mirne Kersten – Changing Rooms

werk vertaal ik die werkwijze naar nu. Door met flitslicht en analoge film te werken krijgen de ruimtes van Kasteel Wijlre een vluchtig, bijna spookachtig karakter. Het beeld verschijnt nooit volledig, maar laat een nabeeld achter – als een kortstondige echo van iets dat er even was.'

Welke rol is er voor de kijker zelf weggelegd?

'In mijn eerdere werk hield ik me al veel bezig met ideeën als plaatsgeheugen en *genius loci*, de geest van de plek. In dit project verschuift de aandacht naar de kijker, en naar diens rol als getuige. Wat betekent het eigenlijk om getuige te zijn? Welke krachten en mechanismen hebben onze manier van kijken gevormd? En wat nemen we waar, of juist niet? Cinema en bewegend beeld beschouw ik als de kunst van geesten. De technologie maakt het mogelijk om beelden eindeloos te herhalen, om iets wat voorbij is opnieuw aanwezig te maken. In die zin schuilt er ook een vorm van bedrog in: het tot leven wekken van wat verdwenen is. De bezoeker bevindt zich midden in dat spanningsveld. Als kijker ben je getuige, maar je krijgt ook de ruimte om je eigen verhaal te construeren. Je bent daarbij afhankelijk van je eigen verbeelding en wordt zo onderdeel van het werk. Die subjectieve waarneming ligt, denk ik, veel dichterbij de realiteit dan we vaak aannemen. We moeten loskomen van het idee dat iets alleen bestaat wanneer het empirisch vast te stellen is.'

In de opmaat naar je nieuwe film Changing Rooms leid je de bezoeker langs trappen, motten en zolders. Wat waren je overwegingen daarbij?

'Een trap is voor mij een uitgesproken tussenplek: een ruimte tussen twee verdiepingen, maar ook een overgang tussen verschillende toestanden –

What role is intended for the viewer?

'In my earlier work, I was already preoccupied with ideas concerning a place's memory and *genius loci*, the spirit of a place. In this project, the attention turns to the viewer and their role as a witness. What does it mean to be a witness? What forces and mechanisms have shaped how we look? And what do we notice, or fail to notice? I see cinema and moving images as the art of ghosts. Technology makes it possible to repeat images endlessly and bring something that has passed back into the present. But there is also a kind of deception in reviving what has disappeared. The visitor stands in the middle of this tension. As a viewer, you are a witness but are also given space to construct your own narrative. You rely on your own imagination and thus become part of the work. I believe this subjective perception is much closer to reality than is often assumed. We need to let go of the idea that something exists only when it can be empirically verified.'

As a prelude to your new film Changing Rooms, you lead visitors past staircases, moths and attics. What were your considerations in doing so?

'A staircase is a distinct intermediate space connecting two floors, but also a transition between different states: below and above, past and future, life and death. Spiral staircases particularly fascinate me. They function like a loop, a motif of repetition you cannot escape. There's also an unsettling quality about them. In film history, for example in Hitchcock's work, spiral staircases often create suspense. You never know what's hiding around the corners. In the Coach House's first attic, I am showing my film *Where I'm Calling From* (2025), which I made using moths on a self-built film set.

Koetshuis - Coach House

installatie-overzicht · installation overview Changing Rooms

Where I'm Calling From, 2025

tussen onder en boven, verleden en toekomst, leven en dood. Vooral de wenteltrap fascineert me. Die werkt als een *loop*, een motief van herhaling waar je op een bepaalde manier niet aan kunt ontsnappen. Er zit ook iets ontregelends in. In de filmgeschiedenis, bijvoorbeeld bij Hitchcock, wordt de wenteltrap vaak ingezet als moment van *suspense*: je weet nooit wat zich om de hoek verbergt. Op de eerste zolder van het Koetshuis toon ik de film *Where I'm Calling From* (2025). Voor dit project heb ik gewerkt met motten in een zelfgebouwde filmset. In mythologie en folklore hebben geesten en schimmen vaak een gastheer nodig, omdat ze zelf geen fysieke vorm hebben. Motten, als nachtdieren, zijn onlosmakelijk verbonden met het donker. Ze bieden mij een manier om te spelen met de spanning tussen het realistische en het bovennatuurlijke. Dat motten vaak een negatieve connotatie hebben, hangt voor mij samen met het idee dat duisternis een angstige plek is omdat ze ons zicht beperkt. Maar ik denk juist dat het moderne verlangen om alles te verlichten en volledig zichtbaar te maken ons iets ontnemt — namelijk de ruimte voor verbeelding en het onzegbare.'

Manon Berns

In mythology and folklore, ghosts and spirits often need a host because they have no physical form of their own. As nocturnal creatures, moths are inextricably linked to darkness. They offer me a way to play with the tension between the real and the supernatural. The fact that moths often have negative connotations ties to the idea that darkness is frightening because it limits what we see. But I believe that the modern-day desire to illuminate everything for full visibility robs us of something, namely a space for the imagination and the unspeakable.

Manon Berns

Curator
Xander Karskens

Projectleider · *Project manager*
Anne Vangronsveld

Tekst · *Text*
Manon Berns
Lara den Hartog Jager
Xander Karskens

Vertaling · *Translation*
JLC Coburn

Fotografie · *Photography*
Peter Cox

Ontwerp · *Design*
Remco van Bladel / Studio for Graphic Design
and Typography

Druk en lithografie · *Printing and lithography*
Raddraaier, Amsterdam

Tentoonstellingsopbouw · *Exhibition installation*
Michele Azzalini, Ron Bernstein,
Roel Knappstein, Charlotte Koenen,
Bo Oudendijk, Carmen Vollebergh, Marc de Vree

AV support
AV&F/ Coen van der Gugten

Met dank aan · *With thanks to*
Alle bruikleengevers · *all lenders*, TGO Uden (met
speciale dank aan · *with special thanks to* Trudy
Goijer), de kunstenaars · *the artists*, Annet Gelink
Gallery (Giulia Melioni & Maria van Oosterhout)

Met speciale dank aan · *with special thanks to*
Patronen en Vrienden · *Patrons and Friend Circle*
en · *and alle vrijwilligers van buitenplaats Kasteel*
Wijlre · *and all volunteers of Kasteel Wijlre estate*

Buitenplaats Kasteel Wijlre ontvangt structurele
subsidie van het Mondriaan Fonds, de Provincie
Limburg en Gemeente Gulpen-Wittem. Het
Elisabeth Strouven Fonds is eigenaar van land-
goed en draagt zorg voor het onderhoud. Stich-
ting buitenplaats Kasteel Wijlre is verantwoor-
delijk voor de exploitatie, de programmering van
tentoonstellingen, programma's en projecten en
het onderhoud van de Tuin · *Kasteel Wijlre estate*
receives a structural subsidy from the Mondriaan
Fund, the Province of Limburg and the Municip-
ality of Gulpen-Wittem. The Elisabeth Strouven
Fund is owner of Kasteel Wijlre estate and is
responsible for its maintenance. The Kasteel
Wijlre Estate Foundation is responsible for the
exploitation, the programming of exhibitions,
programmes and projects and the maintenance
of the Garden

Minne Kersten bedankt · *would like to thank:*
Camera: Nicola Barrato
Gaffer: Giovanni Salice
Sound design & mix: Jacob Oostra
Color: Mateo Vega
Development: DeJonghe Film Postproduction
Annet Gelink Gallery

Giorgio Andreotta Calò bedankt · *would like to*
thank:
Studio Giorgio Andreotta Calò:
Michele Azzalini
Nicolò Brunetta
Kirsten Suzanna de Graaf
Edoardo Spata
Galleries:
Annet Gelink Gallery
Sprovieri
ZERO...

provincie limburg
gesubsidieerd door de Provincie Limburg

het
Cultuurfonds

